

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Døden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1871.

Pris: 6 Sk. pr. Kp.

Templers Opførelse. -- Aposteembedets Nøgler.

Tale af Eldste George D. Cannon, holdt i Salt Lake City den 8de April 1871.

(Fra „Deseret News.”)

Jeg vil begynde mine Bemærkninger med at læse et Stykke af 1ste Kronikerens Bogs 17de Kapitel fra det 3die Vers.

„Men det skete i den samme Nat, at Guds Ord skete til Nathan, sigende: gik, og Du skal sige til David min Tjener: saa sagde Herren: Du, Du skal ikke bygge mig et Huus til at boe udi, efterdi jeg haver ikke boet i et Huus siden den Dag, jeg opførte Israael, indtil denne Dag; men jeg haver været med dem fra Paulun til Paulun og fra Tabernakel til Tabernakel. I alle de Steder, jeg haver vandret med al Israael, haver jeg talet noget Ord med En (eller Anden) af Israels Dommere, hvilken jeg haver befalet at søde mit Folk og sagt: hvorfor bygge I mig ikke et Huus af Cedertæer?

„Saa skal Du nu sige til David min Tjener: saa sagde den Herre Zabaoth: jeg, jeg tog Dig fra Faarestien,

fra bag efter Faarene, at Du skulde være en Hyrde over mit Folk Israael. Og jeg haver været med Dig, hvorsomhelst Du haver gaaet, og haver udryddet alle dine Fjender for dit Ansigt og gjort Dig et Navn som de Stores Navn, der ere paa Jorden. Og jeg vil sætte mit Folk Israael et Sted og plante det, at det skal boe paa sit Sted og ikke ydermere foruroliges; og uretfærdige Folk skulle ikke mere undertrykke dem, saasom i Begyndelsen, endog fra de Dage jeg gav Dommere Befaling over mit Folk Israael. Og jeg haver ydmyget alle dine Fjender, og jeg kundgjør Dig, at Herren vil bygge Dig et Huus. Og det skal skee, naar dine Dage ere opfyldte, at Du gaar herfra med dine Fædre, da vil jeg opreise din Sæd efter Dig, som skal være af dine Søner, og jeg vil stadfæste hans Rige. Han, han skal bygge mig et Huus,

og jeg vil stadfæste hans Stol evindeligen. Jeg, jeg vil være ham en Fader, og han, han skal være mig en Son, og jeg vil ikke lade min Misfandhed vige fra ham, saasom jeg lod den vige fra ham, som var før Dig; men jeg vil besætte ham i mit Huus og i mit Rige evindeligt, og hans Stol skal være fast evindeligt.

„Efter alle disse Ord og efter alt dette Syn, saaledes talede Nathan til Kong David.“

Der er et Punkt i det nye Oplæste, Brødre og Søstre, som jeg især vil henlede Ederes Opmærksomhed paa, og det er Herrens Velbehag med Davids ædle Hensigt — en Hensigt, som oisynlig ingen af Davids Forgængere havde lagt for Dagen, nemlig at bygge et Huus for Hærskarernes Herre, et Tempel eller et Sted, over hvilket og i hvilket hans Herlighed kunde aabenbares. Saa fornoiet synes Herren at være med dette Forsæt hos David, at han gav ham Røste om hans Dynasties Grundfæstelse, at hans Son skulde regjere efter ham og at denne Son skulde vorde et Redskab i Guds Haand til at opføre et prægtigt Tempel til hans Navn.

Paa andre Steder i den hellige Skrift ere Aarsagerne anførte, hvorfor Herren ikke modtog dette Offer af Davids Haand. Etsteds hentyder Herren til hans Vandel og siger, at han havde udgydt meget Blod. Han havde bekæmpet sine Fjender, og af den Grund vilde Herren ikke modtage hans Tilbud; men han lovede David, at han vilde opreise ham en Son, som skulde være en Fredens Mand, en Mand fri for Blod og Krig, og i dennes Livstid skulde Templet blive opført, og ifølge Guds Forjættelse ved sin Tjener Profeten Nathan blev Salomon født, og han udførte det Arbejde, hans Fader havde betænkt. Han byggede

et Tempel, og Herrens Herlighed hvilede over det, og Herrens Velsignelse fulgte Salomon saalænge som han med et sublimt Hjerte tjente sine Fædres Gud.

Israël var ogsaa helligt velsignet, medens de byggede dette Guds Huus, og endskjøndt Salomon i sin Indvielsesbøn siger, hvor er det muligt, at Gud kunde opslaae sin Bolig paa Jorden, naar Himlene og Himlens Himmel ikke kunne rumme ham, nedlod den Almægtige sig dog til at aabenbare sin Herlighed i dette Huus i saa stor en Grad, at Præsterne ikke kunde udholde det. Ja Guds Velsignelse hvilede i hele Folkets Paasyn over dette Tempel, og de vidste, at han havde antaget deres Arbejde og deres Bidler, som de havde offret til dette hellige Huus's Opførelse.

Dette Arbejde taler lydeligt til os paa en høit eiendommelig Maade. Der findes ikke et Folk eller Samsund paa Jorden i denne vor Dag, naar undtages de Sidste Dages Hellige, som tænke paa at bygge et Tempel for Hærskarernes Herre paa samme Princip og i samme Diemed, som Templet i Jerusalem opførtes.

Vi have allerede fuldendt to Temppler og paabegyndt fem. De Hellige kjende godt Omstændighederne ved Kirkløds Tempels Opførelse, hvadenten de selv vare der tilstede eller ikke; de ere alle velbekjendte med de velsignede Resultater, som slos deraf. De vide, at Gud virkelig aabenbarede sig for sine Tjenere og Folket paa en overordentlig Maade, og at han udgød over dem store og herlige Velsignelser. Mange Ordinancer, som vare gaaede tabt for Menneskene, og som neppe kjendtes af Navn, og til hvis Udøvelse der ingen Autoritet havde været paa Jorden i mange Slægtled, bleve der gjengivne, og Mænd og Kvinder annammede Ordinancer, Forjættelser og Velsignelser, der husvaledes deres Hjertes og

ansporede dem til at virke for Herrens Gjerning. Og ikke blot bleve disse Ordinancer forrettede, men en høiere Grad af Myndighed blev den Guds Profet tildeelt, der stod som Hoved for denne Uddeling.

Ligeledes bragte Templet i Nauvoo os mange Betsignelser, det vil sige, saavidt som det var færdigt, thi Guds Riges Fjender tillod os ikke at fuldføre det ganske; men saavidt vi fik det færdigt, modtog Gud sine Tjeneres og sine Helliges Arbejde og store og herlige Betsignelser bleve de Sidste Dages Helliges Kirke tildeelt, paa Grund af dens Medlemmers Utrættelighed og Flid i dette Guds Huus's Opførelse.

Jeg har ofte tænkt paa, hvor kort Tid vi havde til at fuldføre Templet efter Joseph's Død. Han døde, som bekendt, eller rettere han blev myrdet den 27de Juni 1844, og inden Udgangen af 1845 modtog de Hellige deres Begavelse i Templet. Murene vare opførte, Taget dækket, Spiret reist og øverste Etage saavidt færdig, at de Højste kunde gaae derind og forrette Guds Huus's Ordinancer — Befeglinger, Dævninger, Salvninger og andre Anordninger, der vare nødvendige for hans Helliges Væxt, Udvikling og Fuldkommenhed, og naar man erindrer, at alt dette udførtes i den korte Tid af lidt over et Aar, er det et kraftigt Vidnesbyrd om de Helliges Iver og Anstrenghed for at efterkomme Guds Ord og hans Befalinger til os som et Folk, for at „vi ikke skulde forkastes tilligemed vore Døde.“

Men det tillodes os ikke at beholde det Huus, det var os ikke forundt at modtage flere Betsignelser der. Guds Fjender kom over os og vi vare nødt til at forlade det saavel som vore Hjem, og det jalbt som Offer for de Ugudeliges Had — det gif op i Luer, hvilket maaste var

en bedre Lod for det end at blive staaende og blive vanhelliget af ryggesløse Folk.

Vi maae nu paabegynde et nyt Tempel. I mange Aar har Grundvolden til et været særdig paa denne Indbegning, og meget Arbejde har været anvendt derpaa, men vi have ikke drevet stærkt paa med samme. Der har været Grunde derfor — gode og vægtige Grunde. Det er at ønske, naar vi atter bygge et Tempel, at det ikke skal falde i vore Fjenders Hænder, som Tilfældet har været med de andre, vi have bygget, men at det kunde staae som et varigt Minde om de Helliges Tro, Iver og Opoffrelse, og at Guds Huus's Ordinancer kunde blive forrettede der i alle kommende Tider.

Der synes nufortiden at hvile en Aand over Herrens Tjenere, der paasthynder dette Tempels Fuldbærelse, og jeg tvivler ikke paa, at denne Aand vil finde Gjengang i alle de Helliges Bryst i dette Territorium saavel som i hele Udspreddelsen. At domme efter mine egne Følelser i dette Stykke, samt deres Udtalelser, hvem Sagen er bleven forelagt, troer jeg fuldt og fast, at en Aand virker paa hele Folket, der tilskynder dem til at imødekomme de givne Raad i denne Henseende, og at de ere villige til hurtigst mulig at iværksætte dets Gjennemførelse.

Der er mange Grunde, hvorfor dette skulde gøres. Gud har i sin Misfandhed tilladt os at bygge et midlertidigt Huus, som vi kalde Begavelseshuset, i hvilket vi have modtaget mange Ordinancer og Betsignelser; men der gives flere, som ikke kunne administreres i Begavelseshuset — som maae opsættes indtil et Tempel bliver færdig, hvor Guds Tjenere kunne indgaae og forrette de hellige Ting antageligen for ham. Dette alene burde være nok til at vække os op til fornyet og mægtig Anstrenghed for dette Værks Fremme.

Da David havde besluttet at ville berede Midler til det Tempel, som hans Son Salomon skulde bygge, samlede han sammen alt hvad der kunde benyttes til dette Arbejde, for at Salomon, naar han kom paa Thronen efter hans Død, kunde have fuldt op af Materialier og Midler til at begynde med. Det falder af sig selv, de Sidste Dages Hellige kunne gjøre ligesaa, men et saadant Forlangende er ikke stillet til os. Alt hvad der kræves af os, er at vi holde den Guds Lov, som er bleven os given, nemlig Tiendeloven. Det er bleven mig fortalt, og jeg tvivler aldeles ikke derpaa, at om dette Folk blot vilde betale en Tiendedeel af sin Tiende, kunde dette Tempel meget hurtig blive fuldbendt. Som et Folk have vi været meget forsommelige med at yde vor Tiende. Der gives ubetviblv mange Undtagelser, men som en Regel have vi ikke aflydt denne Lov saa nøiagtigt som vi burde. Nu er der imidlertid Leilighed for os at oprette hvad vi have forsømt, og vi bør derfor med Iver og Kraft tage fat paa Tempelarbejdet, saa vi atter kunne have et Huus i vor Midte, hvor Ordinancer kunne blive udførte for Levende og Døde. Det er min Overbeviisning, at naar dette Tempel engang bliver færdigt, vil Guds Kraft og Godhed aabenbares for os i en hidtil ukjendt Grad. Ethvert Arbejde af dette Slags, vi have udført, har stjenket os en Tilvæxt af gode og herlige Resultater. Det var Tilfældet i Kirkland og Nauvoo — begge Steder modtog vore Eldster en forøget Indflydelse, og efter at hine Templer vare fuldførte og Ordinancerne deri administrerede, have de været fyldte med en Kraft, de aldrig tidligere besad.

Hvis der behøves noget Beviis herpaa, saa lad os ihukomme vor vidunderlige Udfrielse siden vi forlod Illinois. Op til den Tid, da Templet blev fuld-

endt og Betsignelser tildeeltes Folket i samme, havde vore Fjender for en stor Deel altid triumferet over os. Vi vare blevene drevne fra Sted til Sted, havde flygtet fra By til By, Stat til Stat, men hvor forandret sidenester. Vi vandrede ud i Orkenen som et fattigt, forladt Folk, med Intet uden Guds Betsignelse til Beskyttelse og Veiledning, og fra den Dag vi satte over Mississipp i indtil idag den 8de April 1871, har uafbrudt Held og Triumf ledsaget os. Gud har øiensynligen udfriet os fra vore Fjenders Hænder, og naar det saae ud som om vi skulde overvældes, som om ingen jordist Magt kunde reddes os fra Undergang, har Gud gjort for os som han gjorde for sit gamle Pagtensfolk, da han stilte det røde Hav ad og friede dem fra Forsølgerne — paa ligesaa vidunderlige Maader ere vi blevene friede fra overhængende Farer og Vanstieligheder.

Hvorfra, mine Brødre og Søstre, kommer denne Kraft? Hvor skriver den sig fra? Jeg troer den har sit Udspring fra de Betsignelser, Kræfter, Nøgler og Bemyndigelser, som Gud overdrog til de Hellige, og som han begyndte at give dem i Nauvoo Tempel. Israels Eldster modtog der Nøgler, Begavelser og Nættigheder, som de ikke glemte at benytte sig af i Trængslens og Farens Stund, og Skyerne adspaltedes, Stormene udrasede og Fred, Held og Betsignelse blev de Hellige tildeelt, i Forhold til den Tro, de besad. Nogle henvise maaste disse Goder til andre Aarsager, men jeg henviser dem til dette, og jeg vil give Gud Gæren derfor. Jeg udleder alle disse Udfrielser fra de Betsignelser, vore Eldster modtog i hiint Tempel og tidligere. Det er derfor min fuldkomne Overbeviisning, at naar dette og andre Templer blive fuldførte, vil en forøget Kraft blive dette Folk tildeelt, og vi ville

som Folge deraf blive bedre stikke til at kæmpe mod Mørket og de Ondt, der eksistere i Verden, samt grundfæste Zion, saa det aldrig skal omskyrtes.

Jeg veed nok, at Mange ansee dette for Fanatisme. Denne Dom er karakteristisk for den vantroe Slægt, hvori vi leve. Menneskene i denne vor Tid have stude Gud langt bort fra sig. Han boer i et ubegrændset Fjerne og man troer ikke, han har noget med Menneskets Anliggender at stasse. Menneskene, siger man, maae tilkæmpe sig Frelse og Saelighed ved deres egen Wiisdom, og der er mange Folk, ja jeg tør endog sige mange Nationer, som troe, at Gud ikke i mindste Maade besatter sig med jordiske Ting. Man tænker paa ham og taler om ham, men det er kun af tom Bane og Tradition. Der er kun meget Faa, som troe, at han direkte indvirker paa Menneskets Stjebne.

Da saadan en Tro eller rettere sagt Vantro gjør sig gjældende, er det naturligt, at Tanken om at bygge Templer for den Allerhøieste, i hvilke Ordinaner kunne udføres for Levende og Døde, maa slaae Folk som noget høist besynderligt og fanatisk. Men lad mig spørge, hvad var Hensigten med Templets Opførelse i Salomons Dage? Hvad var Hensigten med at gjenopbygge det, efter at Nebukadnezar havde ødelagt det? Hvorfor anstrengte Ezra og de fra Fangenløbet tilbagevendte Jøder sig saa meget for at gjenopreise Guds Tempel i Jerusalem? Vi læse i Bibelen, at Guds Velsignelse hvilede over dem. Deres Fjender forulempede dem rigtignok og gjorde alt hvad de kunde for at hindre deres Arbeide, men desuagtet vare de særdeles velsignede, og Gud modtog deres Arbeide og tilbød dem sine kosteligste Gaver.

plet endnu i Jerusalem, men det var bleven vanhelliget. Ved en vis Leilighed blev han saa opbragt netop derfor, at han tog en Svøbe og uddrev Begelererne og Andre, som besmitte det, væltede deres Borde og paa den utvetydigste Maade viste dem sit Mishag med Vanhelligelsen af hans Faders Huus.

Vi see ogsaa i Aabenbaringen, at engang i Tiden skal Guds Paulun være hos Menneskene paa Jorden. Hvorledes skulle vi som Mænd og Kvinder berede os for dette? En af Profeterne siger: „Dg den Herre Gud, hvem I søge, skal pludselig komme til sit Tempel;“ dette viser, at der paa en eller anden Tid skal bygges et eller flere Templer paa Jorden, hvortil Gud skal komme.

Naar jeg har betragtet denne Gjenstand, har jeg ofte tænkt paa, hvor ligegyldige Menneskene ere med Hensyn til deres Fremtid. Vi sødes her paa Jorden, og de dyrebareste Slægtskabsbaand knyttes. Der er Forældre, som elste deres Børn over alle Grændser. Disse Børn voge op, indgaae nye Forbindelser og opreise Familier, og disse Familiebaand ere de sømeste, Menneskehjertet kjender. Der er Intet, som er saa stikket til at gjøre Livet behageligt som Forholdet mellem Forældre og Børn, og Børn og Forældre, Manden og Hustruen, Hustruen og Manden, og mangen en Mand mister alt sit Haab, naar hans Ægtefælle doer; hans Hjerte fortvibler og Livet synes ham goldt og tomt, ja det er hændt, at Mænd i deres Sorg have forkortet deres Liv. Det samme er Tilfældet med det andet Kjøn — paa Grund af en kjær Ægtefælles Død vil en Hustrues Hjerte ofte breste og hun lægges i en tidlig Grav. Dg dog, midt i en Verden, hvor alle disse inderlige Baand og Følelser herster, gjøres der ingen Skridt for deres

Da Jesus kom til Verden, stod Tem-

Fornælse hinsides Graven. Man troer ikke, at saadanne Følelser eksistere i den anden Verden.

Forestil Eder blot, hvis I kunne, en Tilværelse, hvor alle disse Slægtskabsbaand ere aldeles tilintetgjorte, medens vi Alle dog omgaaes med hverandre i een stor Flok! Det er denne Slags Himmel Mange vente at komme til.

Jeg har hørt Geistlige sige: „Seg vil ikke vide af noget Slægtskabsforhold mellem mig og min Hustru herefter; da vil hun ikke staae mig nærmere end enhver anden Kvinde, og jeg ikke være hende kjærere end enhver anden Mand; vore Børn ville ikke staae i nærmere Forbindelse med os end alle andre Børn, og i denne Tilstand skulle vi leve i Ewigheders Ewighed.“ Dette er i Sandhed en mørk Fremtid for ethvert Menneſte, der besjæles af en Mand, Hustrues, Faders, Moders eller Barns Hengivenhed — sørgelige Udſigter for den uendelige Ewighed, hvortil vi Alle haſte.

Men i gamle Dage gav Gud en vis Myndighed til en af sine Apostler, nemlig Peter. Han gav ham Fuldmagt til at binde paa Jorden, og det ſkulde være bundet i Himlen, til at løse paa Jorden, og det ſkulde være løst i Himlen. Hvor findes denne Myndighed nu? Skal man ſøge den hos den romerſt-latholſte Kirke? Hvis den findes der, bliver den ikke udøvet. Skal man ſøge den hos de Episkopale? Findes den der, ſaa har man glemt at forkynde det. Hvor ſtal man hen, for at finde en Mand med den Myndighed til at løse og binde paa Jorden og i Himlen, ſom Jeſus gav Peter? Hvor ſtal man finde en Mand, hvis Handlinger blive ſaaledes anerkjendte af Herren, og hvis Ord og Anordninger blive ſtafſtede af Himlen ſelv? Man reiſe hele Jorden rundt og underſøge alle de forſkjellige Sekter, der ſige ſig at være Apoſt-

lernes Eſterfølgere, og man vil ingenſteds gjøre Fordring paa nogen ſaadan Magt. Men kom til de Sidſte Dages Hellige, der paaſtaaer at have den oprindelige Kirke genoprettet hos ſig, og ſom forſegte, at de eie Apoſtlerne Myndighed, den ſamme, ſom Peter, Jakob, Johannes og andre Apoſtler udøvede, og blandt dem kan man finde Fuldmagten til at løse og at binde paa Jorden, ſaa at det har Gyldighed i Himlen. Jeſu Chriſti Kirke af Sidſte Dages Hellige paaſtaaer, at Gud har gjengivet Apoſtelembedets Nøgler, at han har paa ny gjenbragt Myndigheden, hvorved Ordinanſer kunne udøves paa Jorden, der ville binde Manden til ſin Hustru, Hustruen til ſin Mand, Børnene til Forældrene og Forældrene til Børnene, paa det at diſſe Slægtskabsforbindelſer, der ere gyldige for Herrens Dine, ikke blot ſtulde gjelde for Tiden, men vedblive at eksistere gjennem alle kommende Ewigheder.

Dette er de Sidſte Dages Helliges Paaſtand, og dette er den Myndighed, de udøve. At gjøre Krav paa Apoſtelembedets Myndighed uden at gjøre Fordring paa Retten til at udøve ſamme, vilde være aldeles ſtridende mod Manden og Kraften af hiint Raad, ſom var paa Jorden i gamle Dage. Derfor vilde vi opreiſe Templer og forrette Ordinanſerne, thi vi anſee dette Liv blot ſom en Proveſtand, hvor vi kunne vinde Erfaring og berede os for en ſtørre Døphiſe og ſuldfomnere Uddannelse i den tilkommende Verden.

Vi bygge Templer og adminiſtrere Ordinanſer og Anordninger i ſamme, hvilket vil danne os til at boe evindeligen hos Gud, hos Chriſtus og hans Apoſtler i Himmeriges Rige. Der vil hver Mand have ſin Familie, ſit Rige. Der ſlaaer ſrevet, at Gud er Kongernes Konge og Herrenes Herre, men hvor-

ledes kan han være Kongernes Konge, dersom der ikke findes underordnede Konger til at hde ham Hyldest og anerkjende, at han er deres Herre og Konge?

Da Gud sagde til Abraham, at hans Sæd skulde blive talrig som Stjernerne paa Firmamentet, hentydede han kun til hans Storhed og hans Rige i Ewigheben. Han sagde til Abraham, at han skulde være Konge over denne umaadelige Hærskare, thi hvis Abraham ikke skulde være Regent over dem, hvad Gavn eller Fornøielse skulde saa hans talrige Afkom være for ham? Da Gud sagde til ham, at hans Sæd skulde blive ligesaa utallig som Sandet ved Havets Bred, hentydede han i et Sprog, der ei kunde misforstaaes, til hans fremtidige Herlighed i hans evige Rige. Og hvis alle Menneſter erholdt de samme Forjættelser som Abraham, vilde de ogsaa faae en utallig Skare af Efterkommere at regjere over. Profeten siger om vor Herre og Frelser Jesus Kristus: „Og hans Tyrstendoms Storhed skal være uden Ende.“ (Ef. 9, 7.; Luk. 1, 32.) Eller som Kong Jakobs Oversættelse siger: paa hans Riges Vægt skal der ingen Ende være. Det vil voxe og tiltage for hvert Afsnit af Ewigheben. Deri bestaaer netop hans Herlighed, og Guds Magt og Herlighed bestaaer i Mængden af hans Afkom, og naar Slægt har fulgt Slægt, indtil Jorden er bleven fyldt og herliggjort, ville andre Kloder rulle ind i Tilværelsen, paa hvilke Guds vor himmelske Faders Born skulle formeres i de aldrig endende Ewigheber.

Som det blev sagt til Abraham og Jesus, saaledes vil det blive sagt til alle Guds trofaste Sønner og Døtre, og af denne Grund troe de Sidste Dages Hellige paa Egteſkabspagtens evige Natur. Naar vi indgaae et Egteſkab, er der en Magt her paa Jorden, som knytter Baandet, — saa det er bundet i Himlen tillige.

Mænd og Kvinder blive viebde hos os for Tid og Ewighebd, og ikke som i Verden: indtil Døden adſtiller dem; nei, det Baand, der forener dem, er ligesaa varigt som Ewigheben ſelv, og der kommer aldrig en Tid, da det skal ſonderrives eller opløses; der skal aldrig være Ende paa deres Formerelse, thi deri bestaaer Guds Herlighed, og dette er den Betsignelse, han ſjenker alle ſine trofaste Born.

En guddommelig Evne er bleven os givet her paa Jorden: at forplante vor egen Slægt, og ſkulde denne Evne, der føder ſaa megen Glæde, Fred og Lykſalighed, være indſtrænket til dette korte Liv alene? Det er urimeligt at tale om noget Caadant; Menneſtets ſunde Fornuft lærer os noget Andet. Den lærer os, at vi ikke ere blevne til blot for Tiden, at vi ikke ere blevne ſtabte i Guds Vildebe og begavede med guddommelige Egenſkaber blot for en 30, 40, 50, 70 eller 100 Aar, men vi ere ſtabte ſom evige Væſener, med Evne til at virke med vore Talenter i al Ewighebd, hvis vi ere trofaste, eller med andre Ord, leve ſaa Gud er tilfreds med vor Wandel. Der er derfor en dyb Betydning og ophøiet Skjønhed i den Forjættelse, Gud gav til Abraham, at hans Sæd ſkulde blive ſaa talrig ſom Stjernerne paa Firmamentet.

De Sidste Dages Hellige leve for dette. Vi betragte dette Liv ſom et meget kort Afsnit af Tiden. Vi have lidt og ville rimeligviis komme til at lide mere, ligesom Guds Hellige forðum, thi dette Liv er en Prøveſtand — en kort Periode fyldt med Sorg og Kummer. Torne, Tidsler, Krat, Hindringer og Vanſeligheder omgive vor Sti paa alle Kanter, men ſom igaar bemærket: vi ſee hen til en himmelt Stad, „hvis Bygmester og Forarbejder er Gud.“ Vi imødeſee den Tid, da denne Jord ſkal blive befriet for ſin Fordærvelfe og renses med

Ild, da der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, og da de Hellige skulle erholde deres retmæssige Arv, luttret fra Synd og Besmittelse. Da skal Djævelens Magt være indskrænket, og vi skulle formere os og opfylde Jorden, derefter gaae til nye Kloder og fortsætte vor Forplantelse fra Verden til Verden evindeligen.

Dette er en kortfattet Skildring af den Himmel, de Sidste Dages Hellige forvente. Det er ikke en Himmel, hvor Baand og Forhold opløses — hvor Forældre og Vorn gaae op i den hele Masse, hvor Mand og Hustru ikke kjende hinanden mere, men tværtimod hvor alle disse kjære Baand eksistere og styrkes og udstrækkes endnu videre. Mennekst strider stadig fremad paa den af Gud vor himmelse Fader bestiftede Bane.

Dette er nogle af Grundene, hvor-

for vi ønske at faae et Tempel bygget; men der er en Mangfoldighed af andre Grunde, hvorfor vi bør tage sat paa dette Arbejde med al vor Kraft og hurtigst mulig faae det fuldendt. Lad os anstrenge os til det Yderste for at faae det færdig saa snart som mulig, og Gud vil velsigne os derfor. Han vil befæste vor Fod i disse Bjerge; han vil velsigne vor Vægt og gjøre os til et mægtigt Folk. Han har allerede sat sit Segl paa os — han har tilladt os det herlige Privilegium at bære hans Navn. Lad os derfor bygge et Huus til hans Navns Forherligelse, over hvilket hans Kraft kan hvile, thi dette kræves af vor Haand, og maa Herren hjælpe os til at udføre det og være trofaste til Enden, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Mormon-Bataillon.

Siden sidste Nummer af „Stjernen“ udkom, have vi oplevet Aarsdagen for en af de vigtigste Begivenheder ikke blot i de Sidste Dages Helliges Historie, men i Amerikas og hele Verdens. Det er nemlig den 24de Juli, hiin mindeværdige Dag, da de landsflygtige Hellige for fire og tyve Aar siden ankom til Saltso-dalen mellem Klippebjergenes evige Befæstning. Fra denne Dag daterer sig en ny Epoke i Verdenshistorien, fra denne Dag af vandt Guds Rige saa at sige et sikkert Fodsætte paa Jorden, fra denne Dag af har Fred, Held og Velsignelse fulgt de Hellige i al deres Virksomhed, fra denne Dag af have de formedelst Guds Naade triumferet over alle sine Modstandere, og fra denne Dag af begyndte den amerikanske Orken at forvandles til en frugtbar Slette, der blomstrer som en Rose, et mægtigt Rige blev grundet — et Faktum, som har saaet en Verden med Forbauselse, og har tiltrukket sig Statsmænds velbegrundede Beundring saavel i Amerika som i Europa.

Lige siden Kirkens Oprettelse i 1830 indtil 1847 har den været jaget, drevet og forfulgt fra By til By, fra Stat til Stat og mange af dens brødestrie Medlemmer ere faldne for Morderhaand eller have tilsat Livet som Følge af Over-

anstrængelse, Blottelse og Mangel. Vor elskede Profej — det nittende Aarhundredes bedste og ædleste Mand — kaldt som Offer for den Sag, Herren den Almægtige havde kaldet ham til at varetage, vore prægtige Templer bleve brændte og de Helliges Bei over den ubanede Orken betegnedes for de efterfølgende Emigranter med friske Grave af Mænd, Kvinder og Børn, der havde offret al jordisk Bekvemmelighed, naar den ikke kunde nydes ved Siden af fri Religionsøvelse ifølge deres Hjertes-Tilskyndelse.

Men idag ville vi væsentlig offre nogle Ord til de ædle Mænds Minde, som i vort Samsfund kjendes under Navnet „Normon-Bataillonet.“ Medens de Hellige laae i Leir ved det nuværende Florence ved Missouri-floden, hvor de havde ligget hele Vinteren siden deres Udriivelse i usle Lommerhytter eller i Telte og Vogne, indløb der Ordre fra de Forenede Staters Regjering, i Epidsen for hvilken dengang stod Præsident Volk, at Mormonerne skulde stille 500 Mand at gaae i Krigen mod Mexiko, som netop dengang udkæmpedes mellem General Santana paa den ene Side og General Taylor, Oversibefalende for den amerikanske Armee, paa den anden. Præsident Young indsaae strax, at hvis denne høist urimelige Ordre ikke blev efterkommet, vilde man benytte dette som et Paastud til at anklage os som opsætsige mod de Forenede Staters Auctoritet og paadrage de stakkels Flygtninge endnu større Forfølgelse, end den de netop vare slupne fra. Han forelagde derfor Sagen for Brødrene, og man saae her det mindeværdige Syn, at over 500 unge, kraftige Vidster frivilligen offrede sig til denne sørgelige Tjeneste, medens de suldt og vel vidste, at deres gamle Fædre og Mødre, deres Hustruer og spæde Børn mere end nogensinde trængte til deres energiske Bistand paa den farefulde Reise i den hylende Orken, der nu forestod dem. Følgende Enkeltheder vedrørende Normon Bataillonet have vi fra Præsident George A. Smith, der optegnede dem i Anledning af de tiloversblevne Medlemmers festsige Sammentom i Salt Lake City i Juli 1867.

„De Frivillige bestod af 545 Mand, inddeelte i 5 Kompagnier paa 109 hvert; de samledes i Council Bluffs og monstredes i Tjenesten den 16de Juli 1846, og efterladende deres Familier og Vogne i Omaha- og Pottawattomi-Indianernes Land, begave de sig paa Marschen. De marscherede først til Fort Leavenworth, 180 engl. Mil fra Florence. Paa denne Tour døde en af Folkene af Overanstrengelse i den umaadelige Solhede. Paa dette Sted fik de deres Geværer og andre Fornødenheder, reglementerede for de Forenede Staters Infanteri, og begyndte deres Marsch i Retning af Santa Fe den 13de August. Foruden sit Gevær maatte hver Mand bære sit Tæppe, sin Tornyster, Ammunition og Vandflasker.

„Oberst Allen, som blev holdt tilbage noget i Fort Leavenworth efter Bataillonens Afmarsch, døde pludselig paa dette Sted. Denne Mand's Død var et beklageligt Tab for Brødrene, thi han havde forstaaet at vinde deres inderlige Hengivenhed. De fortsatte altsaa deres Marsch til Santa Fe i Ny Mexiko og leed meget af Mangel paa Vand og Proviant. — engang maatte de marschere 60 engl. Mil uden Vand; det var meget knapt om Vand mange Steder, og det man fandt var ofte næsten udrikkeligt.

„Ved Ankomsten til Santa Fe den 12te Septbr. bestilte General S. W. Kearney Oberstlieutenant Philip St. George Cooke til at tage Kommandoen over

Bataillon i Oberst Allens Sted. For Afmarschen til Californien udsendte Oberst Cooke alle dem, som han ansaae for svage til at udholde Touren, og stillede dem under Kapitain James Browns Kommando, som den 18de Septbr. begav sig op til Arkansas Floden, hvor de anlagde Fort Purbelow.

„Oberst Cooke fortsatte Reisen med Resten af Mandskabet gennem et Landstak, hvor aldrig nogensinde en Bogn havde passeret; for at undgaae Sneen paa Bjergene fulgte Obersten Rio Grand del Norte Flodens Dalsore 300 Miil i sydlig Retning, dreiede derpaa mod Vest og passerede gennem den befæstede By Tucson i Arizona. Fra dette Sted vare Veiviserne ukjendte med Veien, og man maatte samle sig frem som en Blind i Mørket. Allerede da de forlod Santa Fe, bleve Soldaterne satte paa $\frac{1}{4}$ Ration, men kort efter nedattes Forshyningen til $\frac{1}{2}$ Ration og lidt senere til $\frac{1}{4}$. Kjødet, de spiste, bestod af saadanne udmagrede Trædyr, som ikke kunde gaae længere. Ved een Leilighed blev deres Hod afhjulpen paa en uventet og mirakuløs Maade, idet de nemlig stødte paa en heel Hjord af vildt Kvæg.

„De reiste engang 100 Miil uden Vand, og de maatte derfor grave Brønde af betydelig Dybde midt i Ørkenen. Endelig ankom de velbeholdne til det Stille Oceans Kyst uden noget særdeles Tab. Veilængden var: fra Indrulleringsstedet til Fort Leavenworth omtrent 180 Miil; fra sidstnævnte Sted til Santa Fe 700; derfra, ad den Vej de fulgte, til San Diego i Californien 1,150 Miil, ialt omtrent 2,030 Miil. Næsten hele Marschen lagdes gennem et ubefolket Land, en Ørken, som endnu ikke var bleven undersøgt eller udforsket, og paa den sidste Deel af Veien havde de hverken Vand eller Græs nok til Trædyrene. De maatte bane sig Vej gennem aldrig før betraadte Bjergpas, og naar Dyrene døde, maatte Bataillon bære et Tillæg af Ammunition og paa samme Tid trække og styre Bognene gennem Sandet og over de ufremkommelige Bjergegne.“

Medens vi behandle dette Emne, ville vi endnu tilføie Oberst Cookes Vidnesbyrd om vore Brødres Orden, Udholdenhed og Disciplin paa denne mindeværdige Marsch. Han skriver:

„Hovedkvarteret, San Diego den 30te Januar 1847.

„Ordre Nr. 1. Den kommanderende Oberstlieutenant lykønsker herved Bataillon i Anledning af dens heldige Ankomst til det Stille Oceans Kyster, efter at have tilbagelagt en Veilængde af over 2,000 Miil. Man vil forgjæves søge i Historien efter et Sidesykke til denne Infanteri-Marsch. Ni Tiendebøle af Veien gif gennem en Ørken, hvor Intet uden vilde Indianere og vilde Dyr fandtes, eller gennem Strækninger, hvor der ikke fandtes nogen levende Skabning af Mangel paa Vand. Med næsten haabløst Arbeide have vi paa saadanne Steder sønket dybe Brønde, som fremtidige Reisende ville nyde Godt af. Uden Veivisere have vi bovet os ind i sporløse Prærier, hvor der ikke fandtes Vand i flere Marscher. Med Hakke og Spade i Haand have vi banet os Vej over Bjerge, der syntes at trods alle Skabningers Fremtrængen, med Undtagelse af den vilde Geed, og vi have hugget os Vej gennem Bjergkloster, der vare saa snevre, at vore Bogne ikke kunde passere. For at bringe disse første Bogne til det Stille Havs Kyster, have vi maattet vedligeholde vore Muuldyrs Kræfter ved at lade dem græsse paa vidtstrakte Strækninger, hvilket har kostet os anstrengende Hyrdning, og dog er ikke et eneste Dyr undsluppet.

„Garnisonerne fra de fire Presidios (Distrikter) i Sonora, samlede indenfor Fort Tulesons Mure, have ikke standset os — vi drev dem ud med samt deres Artilleri; men vor Omgang med Byens Borgere har ikke givet Anledning til Klage over Noget af Eder. Halv nøgne og halv forhungrede have vi opdaget og banet en ny Vei, som vil være af stort Gavn for vort Land.

„Efter Ankomsten til det første Settlement i Californien, og efter kun een Dags Hvile, vare I strax villige og rede til at fortsætte Marschen til et Sted, hvor vi ventede at møde vore Fjender, og det ovenijsøbet saa hurtigt, at I ikke fik Tid til at salte Eders Forraad af fersk Kjød.

„Saaledes have I, mine Frivillige, lagt for Dagen Egenstaber, som vare Veteraner værdige. Men Meget staaer endnu tilbage at lære. Snart maa al Eders Opmærksomhed fæstes paa Exercis, System og Orden, hvilket alt er nødvendigt for Soldaten.

„Efter Ordre af

B. St. George Cooke,
Oberstlieutenant.
B. C. Merrill,
Adjutant.“

De Hellige vide, at formedelst Forsynets naadige Styrelse og ifølge en Profeti af Præsident Young for Bataillonens Afreise fra Florence, bleve Brødrene permitterede kort efter Ankomsten til Californien og undgik saaledes at komme i Krigen. Under Opholdet i Californien var det, at nogle af Brødrene, der havde taget Arbejde hos Kapitain Sutter, opdagede Guldet, hvilket siden fremkaldte saa stor Omvæltning ikke blot i Amerikas, men ogsaa i Europas Forhold. Ifølge Præsident Youngs Ordre standsede imidlertid ingen af Brødrene der, paa en enkelt Undtagelse nær; de lode sig ikke friste af Verdens Gud, men begave sig strax paa Veien for at opsoge deres flygtende Familier og Venner. I Saltsøbalden traf de Pionererne, som vare ankomne dertil nogle Dage forud, og efter at have hjulpet dem med at bygge Forstærkninger mod Indianerne, begave de Fleste af Bataillonens sig over Ørkenen, blottede næsten aldeles for Proviant og Trækdyr, til Florence, hvor de traf deres Familier, og næste Foraar begave de, der havde erhvervet sig den fornødne Udrustning, sig atter paa Reisen over Ørkenen til de Helliges fremtidige Hjem i Klippebjergene.

En Opponents Misforståelse.

Vore Læsere have oftere hørt nævne en By i Utah ved Navn Corinne, beliggende ved Pacifikkbanen og bygget og befolket næsten udelukkende af Fremmede. Det var engang vore Fjenders fikke Haab, at denne By skulde tage Lu-

ven fra Salt Lake City, at den ved sin Beliggenhed skulde berøbe vor Hovedstad og de andre Mormonbyer Størsteparten af deres Handel osv., samt at den skulde være Centralpunktet for „Civilisationens“ Virksomhed i Utah og inden længe løse

sin Opgave: omvende Folket, nedbryde Mormonismen og om mulig spille Frugten af de Helliges Arbejde over i Hedningernes Hænder. Dette Haab er desværre hyppig bleven stærkt ryster, og i et af de senere Nummere af „Corinne Journal“ klages der bitterligen over „Hedningernes“ langsomme Virksomhed i Utah.

I Anledning af det ofte cirkulerede Nygte, at Præsident Young skulde have til Hensigt at drage til Sandwichøerne med hele Kirken, udtaler nævnte Blad sig saaledes:

„Paa ingenstund Maade! Hvorfor skulde han vel? Han har et langt bedre Sted lige midt i de Forenede Stater — han har jo Utah Territorium. Hvem forulemper ham vel her? Brigham har ikke mere Grund til at flytte sine Folk over til Sandwichøerne end Præsident Grant har til at flytte Resten af os derover. Vi troe forøvrigt, at han aldrig har tænkt alvorligt paa at flytte siden 1857, om han gjorde det da, med mindre Flytningen skulde gaae til Illinois og Misfouri. Udsigterne ere som hundrede til en, at Brigham vil faae en Plads i de Forenede Staters Senat snarere end at fortrække til Sandwichøerne.“

Bladet er ikke bedre tilfreds med Congressen. Det klager over, at Anti-Mormonerne (vore Modstandere) ikke faae tilstrækkelig Understøttelse af Congressen eller Regjeringen i det Hele. „Congressmænd og Senatorer,“ siger det, „ere bange for at træde paa Kapitain Hoopers Tær, og hvad der er endnu værre: de herværende, tappre Faa erholde heller ikke nogen Understøttelse af den Hærstare af Reisende, som i den senere Tid har besøgt Utah. De synes alle at blive fortryllede af de kirkelige Authoriteters forekommende Bæsen. Brigham's Bolig er Samligsstedet for Staternes Skjønhed og

Elegance — de Rige, de Mægtige, de Fornemme stimle sammen i „Løvehuset“ (Præsident Youngs Privatbolig), som hos den mest feterede Potentat i Verden. En lang Række af fornemme Reisende fra Østen strider ind igjennem Porten og iblandt dem er der uange elegante Damer — mange Hustruer, unge Piger og Børn — og de yde Brigham ligesaa ærbødigt en Hylgning som selve Sultanen. Ingen af dem synes at nære den mindste Modfølelse for ham, paa Grund af hans talrige Giftermaal, og de stuppe sig ivrigt forbi alle de andre Mormon-Dignitærer, som ærbødigt hilse dem paa Verandaen, for at nyde den Ære at trykke hans Haand. Det er høist besynderligt at see en Mode-Dronning fra Boston, der bærer sin rante Figur stolt som en virkelig Dronning, straalende i Ungdommens indtagende Friskhed, ydmygt som en Rebekka trykke denne Mand's Haand, hvis Bryllupper ere talrigere end hendes Aar, og tykkes høiligen bæret ved hans Nedladenhed.“

Bladet er heller ikke jorneriet med Udsigterne for Fremtiden. De Fremmede komme ikke til Utah, siger det, for at bekæmpe Mormonismen, men kun for at tjene Penge. De ere kun ivrige for at faae sat i den Jord, der stjuler det glimrende Metal. „Lad Mormonerne beholde sit Theokrati og Polygami,“ sige de, „hvad kommer det os ved? Vi ere ikke Bigotter.“

„The Journal“ er ikke tilfreds med Noget. Nedbrydelsen af Mormonismen synes at blive et langvarigere Arbejde, end man drømte om, og Bladet ender sin Jeremiade med følgende Paragraf:

„Amerika bør vide, at Mormonismen flourerer; den er en Institution i Republikken; en Stat i Staten. Tale om, at 5,000 Hedninger og Apostater i

Utah kunne udrette Noget imod 90,000 Mormoner! Vi ville naturligtvis prøve og atter prøve, men vi kunne ikke udrette

Stort uden kraftig Hjælp i alle Retninger af de Forenede Staters Regjering."

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842.

(Fortsat fra Side 318).

Vi læse: at Disciplene, uddrebe „Djæble i Jesu Navn,“ og da en Kvinde, som besad en Spaadomsaaend, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjorelsens Dei,“ opdagede de Aandens rette Karakter, og omendstjondt hun talde til deres Gunst, lod Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorde sig saaledes for den Bestemmelse, som ellers maasse vilde have rammet dem, idet Folk vilde have troet, at de stode i Forbindelse med hende i Udsjorelsen af hendes utilladelige Principer, hvilket sikkerligen vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde tugtet den onde Aand.

En lignende Magt eksisterede i Præstedømmet i de forskjellige Tidaldere. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener. Han vidste, da han var paa Bjerget (formedelst Aabenbaring), at Israel havde indladt sig paa Afguberi; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abiram's Synd, afløre Hegekvinders og Troldmænds Færd og paapege Herrens sande Profeter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, der havde stjaalet Guldtungen og den babiloniske Raabe. (Josva 7 Kap.) Michæas kunde udfinde den falske Aand, som inspirerede fire hundrede Profeter, og dersom hans Raad var bleven fulgt, vilde mange Menneskeliv være bleve sparede. (2 Kron. 18.) Elias,

Eliisa, Isaias, Jeremias, Ezechiel og flere andre Profeter besad denne Magt. Vor Frelser, Apostlerne og endog Kirkens Medlemmer vare velsignede med denne Gave, thi Paulus siger 1 Korinth. 12, 7-12: „Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdomstale formedelst Aanden; en Aanden Kundskabstale ved den samme Aand; en Aanden Tro ved den samme Aand; en Aanden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Aanden Kraft til Undergjæringer; en Aanden profetisk Gave; en Aanden at bedømme Aander; en Aanden at tale i Tungemaal; en Aanden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.“ Alt dette udgik fra den samme Guds Aand, og var Guds Gaver. Den ephesiske Menighed var istand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostler, og vare det ikke, og befandtes at være Løgnere.“ (Aab. 2, 2.)

Ved at efterspore Tingen fra Grunden af og betragte den filosofisk, vil man finde en væsentlig Forskiel mellem Legeme og Aand. Legemet antages at være organiseret Materie; og Aanden antages af Mange at være immateriel, det vil sige, uden Substant. Hvad det sidste angaaer, tage vi os den Frihed, at være af en anden Mening, og sige, at Aanden

ogsaa er en Substantz, at den er materie; men den bestaaer af en mere reen, elastisk Materie end Legemet. Vi paastaar tillige, at den var til før Legemet, at den kan være til i Legemet og vil være til stilt fra Legemet, medens dette henmuldrer i Jorden, og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med sit Legeme.

Uden at inklade mig paa at beskrive denne mysteriose Forbindelse mellem Legeme og Aand, eller de Love, hvorefter de eksistere, deres Forhold til hinanden og Guds Bestemmelse med samme, vil jeg kun bemærke, at Mennekeaaenderne ere evige, at de styres af det samme Præstedomme, som paavirkede Abraham, Melchisedek og Apostlerne; at de ere organiserede efter dette Præstedømmes Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende; at de alle bevæge sig, hver i sin Virkefreds, og regjeres efter Guds Love; at, naar de komme tilsyne paa Jorden (i Kjødet), befinde de sig her i en Prøvestand og beredes, hvis de ere retfærdige, for en tilkommende og større Herlighed; at gode Mennekers Aander kunne ikke give sig af med onde Aander udenfor de forestrebne Grændser, thi „Michael, Erke-Engelen, turde ikke fremsføre en Bespottelsesdom mod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig.“ (Juda 9 B.)

Det lader ogsaa til, at de onde Aander have deres bestemte Grændser, og at de have Love, hvorefter de regjeres eller kontrolleres, og at de ere bekjendte med deres tilkommende Skjæbne. Derfor sagde de onde Aander, som vare i den Besatte, til Frelseren: „Er Du kommen for at plage os før Tiden?“ og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner, sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: fra at gaae omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den.“ I

Skristen kaldes han desuden den Første, som har Magt i Lusten, og det er saare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes i Tømme af dem, der have Præstedømmet, hvilket vi forhen have bemærket i Tilfældet med Stevas syv Sønner. (Ap. Gj. 19.)

Efter at have sagt saameget angaaende disse Sager i Almindelighed, uden specielt Hensyn til nogen særegen Magt eller Indflydelse, saasom til Troldkarlene i Ægypten, Jodernes Troldmænd og Troldvinder, Hedningernes Drakler, Sortelugtnere, Spaamænd, Stjernetydere, Maanesyge, eller de, som vare besatte af Djævle i Apostlernes Dage, vilde vi nu anføre nogle Exempler paa falske Aanders Virksomhed i nyere og nyeste Tider, samt forsøge ved Hjælp af Skristen at afløre deres sande Karakter.

De „frankste Profeter“ vare i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Bivario og Dauphinee i stort Antal i Aaret 1688, hvoriblandt mange Dreng og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede med Stjælvning og Besvimelse, hvorunder de udstrakte Arme og Been; de forbleve en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen, yttrede de alt, hvad der kom dem i Munden. (See Buds theologiske Lexicon.)

Gud har aldrig havt Profeter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usommeligt i Herrens Profeters Fremgangsmaade i nogen Tidssalder, heller ikke havde Apostlerne eller Profeterne i Apostlernes Dage noget Saadant. Paulus siger: „I kunne Alle profetere den Ene efter den Anden, men dersom en Anden, som sidder der, saar en Aabenbarelse, da tie den Første, thi Profeternes Aander ere Profeterne underdanige,“ men i de ovenberorte Tilfælde finde vi, at Profeterne ere Aanden

underdanige, falde omkuld, have Krampetrækninger, vælte sig og besvime jorvedelst Indsydhelsen af den Aand, der har fuldkommen Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt see sømmeligen og med Orden;“ men i ovennævnte Tilfælde see vi den største Uorden og U sømmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Kvinder gebærde sig. Det samme gjelder mange af de saakaldte Opvakte Falden omkuld, Bæltten omkring, Besvimelser, Kystelser og Henrykkelser i vore Dage, hvilket ikke bevirkes ved Guds Aand, thi denne er ikke en Forvirringens men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og udgav en Samling af Profetier i 1804; hun blev Grundlægger

ren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde s. Ex. føde, paa et bestemt Sted, en Søn, som skulde være Messias, hvilket slog fejl. Fraaet dette, hvor læser man nogensteds i Guds Ord om at en Kvinde grundlagde en Kirke? Paulus formaner Kvinderne paa hans Tid „til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønske Udvæivning om Noget, da adspørge de deres Mænd hjemme.“ Han vilde ikke tilstede en Kvinde „at byde, eller herse, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;“ men i det omtalte Tilfælde finder man, at en Kvinde er en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Veileder, dens Alpha og Omega, tvertimod enhver anerkjendt Regel, Grundsatning og Orden.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Norge.

Christiania, d. 24. Juli 1871.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Paa denne mindeværdige Dag er det mig en Glæde at kunne melde Dem, at jeg føler vel baade i timelig og aandelig Henseende. Jeg er taknemmelig til Dem, at De lod mig have Frihed de sidst forløbne ti Uger til at besøge mine Slægtninge og Venner i den nordlige Deel af Sylland, efterat jeg havde været borte fra dem i ni Aar, i hvilken Tid jeg blev ret godt bekjendt med Guds Riges Ordning hjemme i Utahs fredelige Dale. Jeg er ogsaa godt bekjendt med mange af de Hellige hjemme, og da det er selden i min Lod at komme tilbage til Scandinavien igjen, er det mig en Glæde, at min Familie og saamange af min nærmeste Slægt nu ere Borgere i Zion. Jeg har mod-

taget glædelige Efterretninger fra dem; Tiden synes at gaae vel for dem.

Skjøndt De gav mig god Tid til at besøge mine Venner i Danmark, kom jeg dog ikke til dem alle, og nogle af dem ønskede, at jeg skulde afholde Forsamling hos dem. Jeg var glad ved at arbejde i Forening med Præs. S. H. Jensen i Aalborg Conference, saavel som med de øvrige Brødre fra Zion, og ligeledes med dem, som endnu ikke have haft Leilighed til at reise til Zion for at lære mere om Herrens Veie.

Kjære Broder Peterson, det var medrørte Følelser jeg tabte Dem og Zionsbrødrene P. D. Thomasen og A. H. Lund affigte, da jeg med Dampskibet Aarhus forlod Kjøbenhavn den 19de Juli; jeg ankom til Christiania Torsdag Aften Kl. 11 og tog ind paa en Gæstgivergaard. Fredag Morgen gif jeg til Østerhousgade

Nr. 27 og hilstes der velkommen af Præsident P. Brown og flere Brødre, men ingen af dem kjendte mig uden igjennem „Stjernen“ fra ældre og nyere Tid, og jeg kjendte ikke En her i Norge.

Igaar, Søndag den 23de, blev vor nye Forsamlingsaal her i Christiania indviet af Præsident P. Brown, ved hvilken Leilighed omtrent 400 Hellige fra Christiania og andre Bøer havde forsamlet sig. Salen er stor og rummelig, med 12 Væg Vinduer (6 paa hver Side), et Galleri for Sangchoret, der bestaaer af omtrent 40 Medlemmer, en Forhoining for eneel af Præstedømmet samt en pragtig Talestol. Salen var ved denne Leilighed (Indvielsen) smykket med Grønt og Blomster, og en stor Krands, omtrent af Mand's Hoide omgav de fire Bogstaver B. W. A. O., der betegnede de 3 tilstedeværende Zionsbrødres og Bygmester Olsens Navne. De Hellige overrakte

Bygmesteren en meget smuk Bibel for hans Nidkærhed i at faae dette store tre-etages Huus bygget. Tredie Sal indeholder Forsamlingsaaen, Contoir og Sovestammer for Conference-Præsidenten. Brøder Brown har havt et stort Arbeide og meget travlt med at faae dette Huus bygget, som vi nu kalde de Helliges eget Huus.

Br. Christoffersen var her ogsaa; han kom ud af Fængslet i Lørdags, hvor han havde faaet 3 Dages Band og Brød for at døbe en Pige, hvis Moder ikke er i vor Menighed. Moderen havde derfor ved Skolelærerens og Præstens Hjælp faaet Politiet til at arrestere ham.

Maa Gud velsigne Dem i den Stilling, De indtager her i Scandinavien, er mit Ønske og Bøn.

Deres Brøder i Frelsens Evangelium
F. C. A. Weidye.

Vore Emigranter ere lykkelig ankomne til New York den 11te Juli.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste G. N. Cannon . . .	321.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb	
Redaktionens Bemærkn. (Mormon-		(fortsat)	333.
Bataillonen)	328.	Correspondance	335.
En Opponents Misfornoielse . . .	331.		

„Scandinavien's Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.